

KAPITEL 5

Om en man på sitt kontor och bacillusker på anslagstavlor
samt gråskalor och utländska investeringar

Bengt körde upp på parkeringen utanför Ica i det lilla centrumet och ställde bilen i den vanliga rutan längst bort till vänster. Det var i särklass den bästa platsen för bilen, eftersom den då klarade sig från inslag i sidan. I alla fall på ena sidan. Inslag i dörrsidorna och märken i lacken kom sig av att det fanns idioter som inte klarade av att öppna bildörrar. En del verkade tro att de levde på familjen Flintas tid, och i tron därav tog i som om hela klippblock skulle vältas när de skulle ta sig i och ur sina bilar. Av den uppkomna kraften smälldes bildörrar upp i närmast stående bil, med sån fart att repor och bucklor blev följd. Och aldrig sa de till heller med en liten lapp på rutan, utan de bara förstörde och körde vidare. Men som sagt, genom att ta rutan längst till vänster, klarade sig i alla fall den ena sidan från ständig påfyllnad av skråmor och inslag. Egentligen var det inte helt tillfredsställande, men i alla fall till hälften okej. Dessutom slapp han påminnas om att skadeområdet ökade i omfång varje gång han steg in i bilen, för på hans sida av bilen såg det bra ut.

I samma stund som han klev ur bilen kände han att något var på tok. Det var ovanligt många fåglar i rörelse och ett fasligt kraxande just därför. Konstigt. Som mejeriansvarig var han skyldig att vara först på plats om morgnarna vilket hade sina nackdelar. Dessa behövde det inte ordas om i någon särskild omfattning. Men det fanns också fördelar, eller i vart fall en fördel. Han fick morgonen helt för sig själv. Parkeringsproceduren, tystnaden, ensamheten och lugnet innan de andra anställda och så småningom alla kunder

var på plats. Tyst och ensamt alltså. Men inte denna morgon. Det var alldeles för flaxigt för att kunna kallas lugnt. Ganska snart såg han också var det flockades flest fåglar. Runt omkring anslagstavlan. Det var ett förfärligt liv av olika sorters skator, korpar, kråkor och till och med ett par fiskmåsar. Vad var det de höll på med egentligen? Han låste bilen och styrde stegen mot anslagstavlan utanför affären.

”Vad i hela friden?!” utbrast han förtvivlat.

Det första han såg var att en röd sörja hade spridit ut sig och torkat på större delen av det som var anslaget. Vidare var det intorkade köttslamsor, fågelbajs, fjädrar och uppblött papper som klistrats fast över resten av anslagstavlan. Telefonnummer och bokstäver badade i, ja vad var det egentligen ... blod? Denna röra hade fått vilken papper-maché-verkstad som helst att blekna i jämförelse. Ett så gott som tömt och därtill sönderhackat plastemballage med texten *Oxfilé 437 gram*, var uppsatt med ett par häftstift i tavlan. Plasten och vad som var kvar av köttbiten liksom dinglade där långsamt i morgonens svaga vind.

”Vem kan ha satt upp den här?” mumlade han för sig själv medan han såg sig omkring och en rysning gick genom kroppen.

Som från ingenstans spelades filmsekvensen från *Gudfadern* – med det avskurna hästhuvudet och de nerblodade sidenlakanen – upp i hans huvud. Var detta en hotfull hälsning från någon och i så fall vem? Och varför var köttet så överdrivet rött? Det här måste han ta upp med köttkillen direkt på morgonen. Han kanske visste något.

Bengt låste upp butiken och hämtade en sopsäck som han snart efter fyllde med all gegg från anslagstavlan. Fy, vilken bakteriehärd av allt möjligt. Fågelinfluensa, papegojsjuka, salmonella, och gud vet vad. Här skulle det städas, skuras och desinficeras. Det tog sin tid att röja upp alltsammans och han konstaterade att denna morgon hade förvandlats till ännu ett sånt där tillfälle då livet inte kunde kallas för en särskilt lyxig tillställning. Han knöt ihop sopsäcken, pustade ut och gick mot kontoret för att sortera sina tankar. Både inkommande och utgående.

Strax innan han nådde pensionsåldern tog han beslutet att fortsätta jobba. Han tänkte att arbeta nog var det enda han hade lyckats med riktigt bra genom åren och därför kunde fortsätta med lite till. Nu hade ytterligare tio år i hans liv passerat och jobbade, det gjorde han än. Han hade minsann inte tänkt dra sig tillbaka ”förrän Fan kommer och tar mig”, som han sa. Och mycket riktigt var det så han trodde, att ingen annan än just Fan skulle få med honom att göra efter döden. Fast samtidigt var han alldeles övertygad om att han tänkt rätt, valt rätt och handlat rätt i så gott som samtliga beslut när han tjuvkikade lite försiktigt i backspegeln ibland. Ingenting fanns att ångra eller önska ogjort och det var mest alla andra som agerat fel. Gud fader och hans helige ande skulle säkert, efter en enklare besiktning uppe i himmelriket, ändå ganska snabbt skicka Bengt vidare till Fan själv. Och tills den dagen kom var det bara att jobba på.

Han hade alltid varit en ensamvarg. Som enda barn i en familj där man värdesatte hårt arbete och ständig flit, gärna i kombination med framgång och tron på sin egen förträfflighet, förblev han ensam. Kärlek fanns varken som förrätt, huvudrätt eller efterrätt i hemmet. Den enda anknytning som erbjöds, vilken enligt framstående psykoanalytiker helst skulle ombesörjas av föräldrarna, fanns för Bengts del i den hemnyckel som han ständigt hade runt sin hals. Utan att ha fått uppleva kärlek och allt det färgsprakande som en kärlekspalette kunde innehålla, var han själv oförmögen att ge det annat än i utspädd gråskala. Så då gjorde han det. Alltså spred han något utspätt färglöst omkring sig, som ändå kom att räcka precis så långt som till en vigsel i Köpenhamns rådhus. Vigseln var väl ingenting som hans föräldrar egentligen tyckte låg i linje med deras förhoppningar. Särskilt inte när det blev känt att bruden bara var en Jämtlandsjänta utan särskilda ambitioner. Av detta gjorde de ingen hemlighet.

Nygifta som de var och omgivna av tillhörande färgglatt kärleks-skimmer, blev allt återigen plötsligt svagt pastellfärgat och suddigt. En känsla som infann sig när paret strax senare väntade sitt första barn. Babyn som föddes några månader senare visade sig därtill

vara en flicka. Bengts absoluta övertygelse var att skulle man komma någonstans i livet och nå någon som helst framgång borde man åtminstone vara av manligt kön. När barn nummer två var på väg redan nio månader senare, blev det suddigt pastellfärgade helt färglöst igen. Hustrun låg på Danderyds BB efter förlossningen tillsammans med det nya lilla barnet. Även denna gång visade det sig vara en flicka. Nu hade Bengt allt han inte önskade sig. En fru och två småbarn av ett kön han inte förstod sig på och dessutom var han fastlåst och bakbunden i relationer han inte kunde värja sig emot. Han räknade snabbt ut att han skulle behöva tillbringa en överskådlig tid framöver i just detta. Så: ridå ner.

För att göra tillvaron ens i närheten av dräglig, gick han in för sitt arbete. Han byggde ett hus till sig och familjen. Det kom att bli ett av de mest betittade och beundrade husen genom tiderna, ja genom alla tider faktiskt oavsett hur många olika byggnads-epoker som svepte förbi. Huset hade ingen uppmätt bostadsyta, helt enkelt för att det inte var möjligt att mäta. Vinklar och vrår var såväl spetsiga som trubbiga eller i vart fall inte räta. Pythagoras sats hade säkerligen inte tillämpats någonstans i ritningen och golven var något så spännande som plana och sluttande. Det var en villervalla av material och tankegångar som beslutat sig för att landa i en och samma fastighet. När huset nio år senare byggdes ut och blev tre rum större, hade såväl det exteriöra som det interiöra kort sagt förvandlats till ett enastående exempel på schizofren ingenjörskonst. Villa Villekulla på riktigt.

Byggnationen parallellt med övriga affärer som skulle skötas samt familj, vänner och affärskontakter plus två föräldrar som önskade uppmärksamhet, blev sammantaget lite för mycket för Bengt. Plötsligt hade flickorna blivit någonstans mellan elva och tretton år gamla och Bengt som i det närmaste hade jobbat bort deras barndom, insåg att han inte längre kände sina egna barn. Äktenskapet höll fortfarande, men absolut inte ihop, i stället styrde det Bengt och hans fru fram till den enda men nödvändiga lösningen: en skilsmässa.

Bengt beslutade sig för att lämna sin fru, sina två barn och alla möjligheter till familjeliv och vardagliga relationer bakom sig. Det var ungefär här som det visade sig att inte heller taket, i den ovan nämnda ingenjörskonsten, riktigt höll ihop. Eller ens tätt. Bengt övergav sitt hus och därmed också ett vardagsrumsgolv med hinkar, fyllda av droppande regnvatten. Kanske var det ett ganska skönt beslut, hur som helst kom han aldrig mer tillbaka igen.

Dittills i livet hade Bengt ägnat lejonparten av sin vakna tid åt arbete. Efter skilsmässan förlorade han sig än mer i det företag som han byggt upp såsom den byggnadsingenjör han var. Under sina första år i yrket byggde han fler hus än han kunde bo i. Husen såldes och snart började han förstå vad riktig kärlek var. Pengar på banken samt ett eget företagande. Denna relation förvandlades sakta till ett liv med mening och en verklig livsgnista. Bengts föräldrar var givetvis mycket stolta. Bengt arbetade på i fastighetsbranschen och hade så småningom ett oräkneligt antal lägenheter att hålla koll på. Genom dessa fick han successivt en hel del nya nycklar runt sin hals. Nycklar till väldigt många fastigheter men också en eller annan bankfacksnyckel. Därför att hårt arbete i en lukrativ bransch gav resultat. Det visste väl alla.

I takt med sitt metodiska och målinriktade arbete förvandlades Bengt, knappt utan att själv märka det, från ung nyfiken byggnadsingenjör till argsint och tvär arbetsknarkare. Men genom att jobba hårt och begrava sig i sysslor, slapp han vända sig om. Han slapp se saker i vitögat som han inte tyckte om att titta närmare på. Det här med relationer till exempel, det hade han ingen större glädje av. Det var mest bara besvärande och tog av hans dyrbara tid, medan arbete i stället var mycket enkelt. Valet mellan arbete och fritid blev lätt, eller förresten det fanns inget val eftersom arbete och fritid gick i varandra. Bengt blev därför mer och mer ensam och all daglig träning i att umgås, förstå andras världar samt lösa och hantera vardagssituationer blev alltmer perifer.

Så småningom hade han det så pass bra ställt att pengar inte var något problem. Men ganska snart kom den dagen då pengar ändå hade blivit ett problem. Eller inte pengarna i sig, utan skatterna.

Och därmed skattmasen, kronofogden, staten ... Kärt barn har många namn. Han la ner mycket tid på att deklarerat med sån träffsäkerhet att siffran noll ofta kom att stå ensam kvar i slutkolumnen. Plus och minus tog ut varandra med lite trix och fix.

Ännu mer av sin tid ägnade han åt att skriva skrivelser till personer som inte fattade, ja som rent av var dumma i huvudet. Människor som störde honom, såna som arbetade på försäkringsbolag, på kommuner och hos skattemyndigheten, tingsrätten och andra myndigheter. Människor som valt att följa samhällets olika regelverk, människor utan ansikten som bara gjorde sitt jobb men med sån byråkratisk ansats, att de inte förtjänade annat än brev med spetsiga formuleringar. De breven skrev Bengt. Ja, han skrev många ... Han fullkomligt bombarderade dem med brev och han skrockade lika belåtet varje gång han skickade iväg dem med posten. Och så längtade han efter svaren som han visste var så dumma att han åter fick chansen att skriva för att tala om hur korkade de var. De där som satt på sina feta arslen på sina kontorsstolar.

Bengt hade börjat planera att lämna landet inklusive alla dumskallar och konstiga skatteregler, vilket han ju också gjorde så småningom.

Telefonen väckte honom ur hans tankeloopar. Det var Arla som lät meddela att de kommit till lastkajen, att det sista snart skulle vara avlastat.

”Tack för det. Jag skickar ut någon att lasta varor då”, svarade Bengt förstrött, fortfarande till hälften kvar i sina tankar.

Usch, egentligen avskydde han att se tillbaka. Det gjorde ont men det var med viss stolthet han mindes vissa historiska ögonblick. Flera gånger hade han varit omgiven av idioter av alla sorter som inte tycktes förstå hur saker och ting hängde ihop. Och han hade försökt få folk att förstå. Han hade blivit expert på att skriva folk på näsan. Det drog han på munnen åt en stund.

De båda döttrarna klarade sig fint var och en med sitt, hade han förstått ... eller förresten, vad visste han om det? Kände han dem över huvud taget? Sina egna döttrar. Och det hade visst blivit fem barnbarn också, de hade han också missat. Ja, alltså han var ju ingen

dumskalle. Han visste att de fanns men han hade nog inte varit så delaktig. Men det hade inte de heller varit faktiskt. När döttrarna var mindre hade han gett dem fastigheter och båtar, ränteavkastningar och annat smått och gott för att blanda in dem i hans affärer. De brydde sig inte. Han ville att de skulle intressera sig, kanske ta över hela klabbet någon dag men det verkade inte som om de tänkte samma sak.

Okej, det var mest av skattetekniska skäl han spred ut sina tillgångar. Då för tiden kunde man skriva över diverse kapital och förmögenhet på sina familjemedlemmar, men tanken var också att de skulle lära sig. Att de skulle kunna göra som han, bli lika listiga och framgångsrika. Det var väl en kärlekshandling, var det inte? Så mycket kontakt hade de inte haft under åren, han och flickorna. Men de hade en massa papper med namnteckningar och annat ihop ju, det var väl inte illa? Att ha namnteckningar och personnummer på samma papper, andades inte det förtroendefullhet? I ärlighetens namn hade de kanske inte så mycket kontakt ens då de bott under samma tak eftersom han mest arbetade. Men arbete var ju nödvändigt. För försörjningen. Och de hade ju en mamma. Det var ju i alla fall lite mer än vad han själv hade haft och det gick ju bra för honom ändå, gjorde det inte?

Varsitt hus hade döttrarna i alla fall fått i vuxen ålder, så han hade gjort rätt för sig. Eller fått och fått kanske inte var sant. Tomterna hade han ju för länge sen skrivit över på dem och husen hade de själva ordnat lån för att kunna köpa. Ett litet lån, på en miljon eller så, och resterande sjuhundra tusen hade han skrivit en revers på. Sen kunde husaffärerna gå av stapeln. Reversen var aldrig tänkt att lösas in åtminstone inte på överskådlig tid men sen hände det som hände i Nottingham. Han behövde håva in det han hade lånat ut tio år tidigare. Först sår man, sen skördar man . . . Det förstår väl varenda människa. Särskilt om några odlingar gått illa och lett till missväxt, eller? Han var lite osäker här på hur han egentligen hade tänkt men bra blev det ju. Tyckte han.

Nottingham ja. Den tiden representerar en av de rörigare i Bengts liv. Närmare ett inbördeskrig än så skulle han nog aldrig komma igen och bara minnet fick honom att rysa. Det var någon gång i mitten av 80-talet som allting började, en dag då han inte längre stod ut med spelet ”pengar in – skatt ut”. Hans besparingar kom att urholkas alltmer i takt med tiden som passerade. Bengt visste vart allt skulle barka iväg om han inte tog hand om sina investeringar på rätt sätt. Planeringen gjorde han för framtiden och kanske mest för flickorna. Hans förhoppning var att de, någon gång senare i livet, skulle idas intressera sig för hans affärer och skattemässiga upplägg. Som det var nu var de hopplöst blasé och enkelspåriga. Han kände uppriktig irritation över att de inte engagerade sig och inte kunde förstå det han gjorde.

Någonstans här fick han nys om ett försäkringsbolag i England dit han successivt, på helt lagliga grunder, kunde portionera ut sina pengar. Genom ett långsiktigt sparande skulle han kunna slippa alla former av skattebelastning. Det var ett dotterbolag till Lloyds Banking Group, vars sortiment omfattade alltifrån livförsäkringar och pensioner till investeringar och sparande, som stod bakom upplägget. Det var den mest betrodda leverantören av finansiella tjänster på den brittiska marknaden då. Anledningen till att han inte nöjde sig med att enbart flytta sina pengar utan även sig själv, var behovet av att vara nära sina investeringar. Det kändes gott och nödvändigt. Därför bestämde han sig för att lämna Sverige. Ta med sina pengar och dra innan besparingarna helt perforerades av det svenska skattesystemet.

Bengt samlade på sig information från likasinnade, som av samma skäl som han valt att sikta mot England. Helst av allt skulle han vilja bosätta sig i en lagom stor stad med kompetenta och pålästa rådgivare med förmåga att greppa helheten. Den tröga landsortsmentaliteten, i vilken människor alltför lätt föll tillbaka i resonemang såsom ”hur det alltid varit”, var inget för honom. Samtidigt, för att kunna stå ut med att ha folk omkring sig, fanns ett krav gällande boendet. Det skulle vara avskilt, med närhet till naturen. Nottingham hade precis det han sökte. Ett perfekt boende

utanför stads kärnan, likvärdigt med det han snart skulle lämna. Han städade upp efter sig, satte sitt företag på sparlåga och lämnade huset i Sverige. Givetvis med ordnad skötsel och tillsyn till den dagen han eventuellt skulle komma tillbaka.

Så fort han installerat sig i sitt nya hem sökte han upp en finansiell rådgivare för att dra upp riktlinjer för sina framtida investeringar. Hans rådgivare var en kvinna, vilket först kändes lite sisådär. Men det visade sig att hon var av den sorten som imponerade på honom. Liten och nätt, självständig och orädd. Företagsam och med mycket skinn på näsan. Fast inte mer skinn än att han hela tiden hade övertaget och var den som styrde. Det var viktigt.

I ärlighetens namn blev han smått förtjust i denna finansiella rådgivare som dessutom var oerhört skicklig i sitt arbete. Hon var till råga på allt oerhört ung, vilket inte gjorde saken sämre. Denna perfekta och personliga rådgivare placerade hans pengar både där han tänkt och där han inte tänkt men huvudsaken var att de snabbt renderade allt mer i form av finfina vinstutdelningar.

Han kände att han ville bjuda ut henne på lunch. Nästa gång blev det middag. Sen blev det jazzkväll inklusive middag och snart började de umgås allt mer även utanför investeringsbordet. Han var dock livrädd att halka in i några relationer annat än på helgbasis. Relationer, kärleksförhållanden och äktenskap var ingenting för honom, det visste han. Man sög ut det bästa av varandra och det kunde vara gjort på en helg. Eller två. Hur som helst inte till vardags, då skulle man arbeta. Man skaffade en kvinna som till att börja med såg till att fredagsmiddagen stod på bordet. Man delade på en flaska vin, tittade på tv, hade sex och somnade gott. På dagarna kunde hon baka och fylla frysen, plantera och sköta blommor, tvätta och handla samt pyssla om trädgården. Plocka av frukt och bär när det var säsong för det. Sylta och safta. Själv kunde han arbeta. På kvällarna delade de middagsbord, vinflaska, tv-program och säng. Ungefär så såg det ut på helgerna. Ända fram till en dag.

”Hallå, där ute!” Bengt tryckte på snabbtelefonen. Det kom bara ett tyst susande till svar. ”Hallååå!! Är det någon där?” ropade han ännu lite högre.

Till slut var det någon som hörde honom. Det var köttkillen.

”Arla har kommit, kan du lossa varuintaget och be någon av tjejerna att fylla upp kylarna. Jag är på kontoret, dränkt i räkenskaper och papper”, ljög han. ”Och du . . . kom in till mig sen.”

Klick, hördes det i andra änden.

Vad nu? Det var väl jag som skulle avsluta eftersom det var jag som ringde upp, tänkte han. Vad är det med folk nu för tiden? Ingenting är som förr längre. Han funderade för sig själv där han satt och kom fram till att dagens unga inte äger någonting av det som höll forna tiders ungdom uppe.

Så på sin ålders sensommar, strax innan Bengt fyllt sextio, meddelade hans finansiella rådgivare tillika hans helgsällskap att hon väntade barn. Och vad värre var, det visade sig att han var den andra föräldern. Bara ordet förälder gjorde att ett frö av fruktan såddes i honom. Slumrande ångest började bubbla upp och hans tankeskärpa grumlades. Nu satt han fast igen i det som hade med anknytning, kärlek och relationer att göra. Det han inte klarade av. Barn . . . Näe, tack. Det skulle inte komma på fråga. Den där kärlekens färgpalett som aldrig kom att spraka särskilt länge innan den blev grå och alldeles utmattande. Och den här gången hade de trivsamma grå nyanserna fått en helt ny ton. Alla färger blandades nämligen samman i en enda riktigt sotsvart, seg gegga. Ridå ner. Igen. Aldrig blev det som man tänkt sig. Han insåg att det han nu stod i, var början på slutet.

Det som sen hände, hände ganska raskt. Han redogjorde för sitt helgsällskap att fler barn inte fanns på världskartan, i alla fall inte på den engelska världskartan. Vidare informerade han henne om att hon nu bakat, planterat, handlat och bäddat rent för sista gången. Nu ville han inte ha med henne att göra längre, inte heller som finansiell rådgivare. Det gjorde han riktigt klart. Inga barn, inga kvinnor, inget familjeliv. Och absolut inte på heltid. Var det något Bengt var bra på, så var det att uttrycka sig tydligt.

Hans rådgivare var ingen dumskalle och hon fattade galoppen. Snabbt och effektivt placerade hon om alla hans tillgångar men

denna gång utan att planera för framgång, måhända snarare tvärtom. Den ena hälften av hans tillgångar satsade hon på fonder i *Emerging markets* som dessvärre gjorde en rejäl djupdykning vid den här tidpunkten. Den andra hälften spenderades i Rysslandsfonder. I många av kommunistländerna var redovisningsprinciperna otydliga och kontrollerna osäkra. Naturtillgångar exempelvis var mycket lågt värderade i forna Sovjetunionen och den politiska risken ofta betydande, särskilt så här efter Berlinmurens fall. Kvinnans hämndbegär hade helt tagit över det fortsatta investeringsupplägget och hon var nöjd med det nya upplägget. För Bengt däremot väntade en katastrof runt hörnet. Under ett halvår förlorade han hälften av alla tillgångar, och under nästa halvår hälften igen. Hans tidigare så skickliga, finansiella rådgivare drevs av sin vendetta och inte förrän hon trollat bort tvåsiffriga miljonbelopp var hon nöjd. Här någonstans förstod Bengt att han aldrig mer ville ha en företagsam, självständig kvinna med något som helst skinn på näsan. Någonsin.

Men hon skonade honom till slut så helt bankrutt blev han inte. Däremot helt slut och kom därför att hamna i en ny roll i livet. Han behövde timeout och sökte arbete som ansvarig för brevlådorna i en av stadsdelarna i Nottingham. Och så hände det som hände med brevlådan som inte tömdes på flera år. Den bortglömda brevlådan som upptäcktes av ett gäng byggjobbare som skulle flytta på den. Byggjobbare, tänkte han. De som sällan eller aldrig gör som det är tänkt. Som sabbar alla byggprojekt eftersom de tycks ha en egen klocka och kalender som inte synkar med resten av byggplanerna. Helt plötsligt var de vakna. Helt plötsligt skulle de göra sitt jobb och helt plötsligt tyckte de att det var noga med tidtabeller. Och så fick *han* skit för det. Han avskedades med omedelbar verkan.

Vare sig han kände sig särskilt delaktig i det eller inte, så föddes hans tredje barn. En flicka igen. Som växte så det knakade och som uppenbarligen inte tilldelats sin mors intelligens i fråga om att göra rätt investeringar i framtiden. Hans nya dotter saknade dessvärre totalt förmågan att se faror i någonting. Det var samma flicka som en dag hade blivit så stor att hon började ta egna initiativ och

bestämde sig för att bjuda på fest. Det blev en kväll som slutade med att polisen fick göra vad som behövdes för att rädda hus och omgivning från fullständig vandalism. Inget av det lyckades. Varken huset eller omgivningen hade något som helst värde därefter. Varken materiellt eller känslomässigt och Bengt hade därmed förlorat allt.

Länge hade Bengt intalat sig att saker och ting nog skulle ordna sig, och med tanke på att allt dittills stört hans planer, såg den statistiska möjligheten rätt god ut. Nu skulle nog sakerna äntligen börja gå hans vägar. Men efter att ha börjat lägga ihop två och två och tyckt att han gjort vad han kunnat i Nottingham, valde han ändå slutligen att flytta tillbaka till Sverige. Tillbaka till Laduvik. Må skattemyndigheterna ta honom. Eller förresten . . . han hade en plan för sina tillgångar där hemma. Han kunde så att säga "gå under jorden" ekonomiskt genom att låta det vilande företaget köpa huset och själv endast finnas som en postbox. Så tänkte han göra.

Det knackade på dörren.

"Kom in!" ropade Bengt och Köttis gläntade på dörren.

Köttis var den personen som Bengt vid sidan av mejeriprodukterna hade lovat att ta lite extra medborgerligt ansvar för. Han tänkte nu kolla vad denne något demoraliserade ungdom kände till om köttemballaget som hängt på anslagstavlan. Han hade läst att handlare misstänktes för att färga och packa om fläskfilé för att sen sälja det vidare i butiken som oxfilé. Kunde det här vara en ny så kallad bredvid-verksamhet som Köttis ägnat sig åt tro? Visst hade han väl varit kvar ofta på jobbet utanför schematid på senaste tiden?

Köttkillen öppnade dörren något mer på glänt men inte mer än att han precis kunde sticka in huvudet.

"Va ere om chefen, haru fastnat här inne eller kommer du snart?" sa han med glimten i ögat.

Samtidigt spred sig ett snett flin i ansiktet så halva snusbussen blottades som en brun sörja bland de i övrigt ganska gula tänderna. Han lät blicken svepa runt på kontoret därifrån han stod och konstaterade att något behövdes göras. Det var en röra utan dess like med pappershögar och tidningstravar och hyllor som var absolut fullproppade med innehåll. Det såg för jävligt ut helt enkelt.

”Jag har en fråga”, började Bengt. Men sen orkade han inte mer, i enlighet med minsta motståndets lag. ”Äh”, sa han. ”Vi kan ta det sen.”

Han tackade Köttis för hjälpen med lastkajen och tänkte samtidigt att han behövde hålla lite uppsikt över charken på ett bättre sätt än hittills. Eventuellt förflytta grabben. Så, nu behövde han sätta lite fart med dagens resterande bryderier. Kanske komma på något att ringa Rut om. Hon var bra trevlig egentligen fast skrämmande självständig och driftig. Det hade han svårt att hantera.

Bengt tyckte att folk i allmänhet och kvinnor i synnerhet var rätt så korkade. De skulle bara ha och ha men blev ändå aldrig särskilt nöjda. Det skulle pratas och analyseras, spekuleras och planeras och ändå lyckades de aldrig fatta särskilt genuina beslut. Att de bara orkade. Han förstod inte. Varför kunde inte folk bara sköta sitt? Jobba och göra rätt, i övrigt bara ge fan i varandra. Den enda som spred lite uppriktig glädje i hans liv just nu var katten. I kväll skulle han ta hem en lyxburk med mat till henne och något gott till sig själv. Så fick det bli.

I fråga om att kombinera god smak och enkel tillagning var butiksgrillad kyckling det säkraste kortet, visserligen inte på långt när lika god som hans egen ugnsgrillade men det fick duga. Fast, vid närmare eftertanke var kanske inte kyckling det mest delikata alternativet just denna dag med tanke på hur den startade. En bild på den grisiga anslagstavlan och alla flaxande fåglar dök upp i hans huvud. Nej, han skulle köra på det näst säkraste kortet, i alla fall säkert nog, efter det samtal han senare skulle ta med Köttis. Ett par skivor oxfilé fick det bli med lite potatisgratäng till och kanske ett glas rött.

På vägen hem skulle han nog svänga förbi och hyra *Gudfadern* i videobutiken. Alla delar, och titta igenom dem igen.